

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko M. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 sierpnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa
tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący opiera wniosek o przyjęcie

skargi na podstawie wykładni art. 6 k.c. w zw. z art. 61 k.c., a także bardzo kazuistycznie opisanym zagadnieniu prawnym, które sprowadza się do tego czy dopuszczalne jest domniemanie daty wypowiedzenia umowy kredytowej na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów.

Stanowiska tego nie sposób jednak podzielić. Całokształt podstaw skargi kasacyjnej kieruje się przeciwko ustaleniom sądu drugiej instancji co do tego, że w dniu 12 czerwca 2013 r. doszło do wypowiedzenia wobec strony pozwanej umowy kredytowej. Skarżący twierdzi, że brak dowodu na tą okoliczność. Tymczasem z uzasadnienia wyroku Sadu drugiej instancji wynika, że Sąd ten biorąc pod uwagę zarówno niejasne stanowisko samego pozwanego jak i wynik całości postępowania dowodowego zastosował domniemanie faktyczne (art. 231 k.p.c.) i ustalił datę dokonanego wypowiedzenia. Tymczasem skarżący mimo kwestionowania tego ustalenia nie podniósł w ramach podstaw kasacyjnych zarzutu naruszenia art. 231 k.p.c. ograniczając się do zarzutu naruszenia art. 6 k.c. i art. 233 k.p.c. Sąd Najwyższy nie byłby zatem władny, nawet w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, skontrolować, czy doszło do naruszenia wspomnianego przepisu.

Całkiem bezpodstawnie dla uzasadnienia powołanego zagadnienia prawnego skarżący powołuje się na pogląd wyrażony w uchwale SN z 29 czerwca 2016 r., w sprawie III CZP 29/16, OSNC 2017, nr 5, poz. 55. Uchwała ta wskazuje jedynie, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Tymczasem w okolicznościach rozpoznawanej sprawy data wymagalności została ustalona w oparciu o ustaloną datę wypowiedzenia umowy kredytowej, a powód nie powoływał się na przerwę biegu terminu przedawnienia wynikającą z wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj